

מסורת הש"ס

א(ר"ה ל; ג) זכרסת ה: ושינן, א [סנהדרין טז:]; ד) [ג'ל ומנון, ט] ר"ה לא: מעשר שני פ"ה [מ"ב], ו) [ג'ל אלת, ו] [ג'ל הדרוס, ט] [ג'ל הנפון, כ] איתא במשנה, ט) במ"א: עדין הוא צאיסורו הראשון ועודנו כיום, י) [ע"ב], ס) [שס, ט] [שס, ט] [עי' מהש"א],

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) בתור' ד"ה ומתקלנ' ובי' ואיכ' אינן יוכלין להקריב המוספין. י"ב ע"י ראב"ן ס"י חז' דף נט ריש ע"ב גד"ה שאלני ובי' :

מוסף רש"י

נוהגין אותו היום קדש ולמחר קדש. כד"ה קח' דמשתכסה לילי עשרים ותשעה נהגו בו קדש, שמה יצאו עדים מחר וקדשוהו ב"ד ומנאלה שאלניו הוא ליל י"ט, הוא וכן למחר כל היום עד המנחה ולמעלה בוא אע"פ שאין ב"ד מקבלין אותן לקדש היום ויעבדו למחר אלול וקדשוהו למחר אעפ"כ גומרים אותו בקדושה ואסור במנאלה דלגאל אחי לאלול ביה לשה הבאה ויעשו בו מנאלה כל היום ואמרו אשקד נהגנו בו קדש חנם ומן המנחה ולמעלה ואלול ונהגנו בו חול (ד"ה ז:).
היה עולה לירושלים. הפירות ענקין, אע"ג דמן המורה בין מעשר שני בין כרס רבעי נפדים ומתחללים בפסיעה אחת חוץ לחומה, רבנן גזר בכל מהלך של יום אחד שעלוס אכלטס שס כדי לעטר שוקי ירושלים (ד"ה זא:). במזרח לוד. בין לוד לירושלים, שהי ירושלים למזרחה של לוד (שס).

מוסף תוספות

א. כדאמרינן, פרק השולח (גיטין לח:); גבי שחרר עבדו והשלימו לעשרה מצוה דרביס שאני. מוס' ר"ה ג. ד"ה ומתקלנ'. ב. ורפי פ"י שהיה התמיד קרב אחרון, אם כן אמרו עליו שיר של קודש כדיונו. מריס. א"כ במה נתקללול דאי משום שהיו סבורים שלא יבאו עדים ואמרו שיר של תמיד של חול זה הקלוקל לא היה בתמיד אלא במוסף של ראש השנה שאמרו עליו שיר של תמיד של חול. מוס' הרא"ש ר"ה ג. ד"ה ומתקלנ'. ג. דלא גרע מנודר או נשבע על זמן, כשבא הזמן אין צריך להמיר. רש"י.

ונתקלקלו הלויים בשיר. תמיד של בין הערצים שאמרו צו שירה של חול שהיו סבורים שלא יצאו עוד והיום חול וכשבאו נמאל שהוא קדש. ובשל שחר אין טעות דבתמיד של שחר אפילו הוקדש החדש קודם הקרבתו שיר של חול היו אומרים לפי שזרבו השנים אין העדים ממהרים לצא כל כך: עד המנחה. עד הקרבת תמיד של בין הערצים אצל לאחר מכאן אותו היום הרי הוא מעובר ומונין מיום המחרת ליום הכפורים וסוקות. ואס בוא עדים מן המנחה ולמעלה אע"פ שאין מונין למועדות מהיום לא מזוללינן ביה צהאי שלשים אלל גומרינן אותו צאיסורו כאשר הוזהרו עד המנחה ממנאלה כן נוהגין וגומרינן אותו בקדושהו. אלמל תחילת עשיית שני ימים לראש השנה אפילו צביט דין הוה ולל מספק שהרי ולאי שיוס טוב למחר ואעפ"כ תקנו לעשותו שמע מינה חק חכמים ומלותן היה לעשותן בבוא עדים אחר המנחה והרחוקים יס עליהס לעשותן בכל שנה שמה יצאו עדים אחר המנחה והרי קדושהו אחת ואין כאל לומר ממה נפשך חד מינייהו חול דשמה אין כאל חול אלל שניהס קדש: אחר רכס גרי': מתקני רבן יוחנן בן זכאי. שהחזיר הדבר ליושנו לקבל עדותן כל היום ולקדש היום נמאל שאין ציט דין עושין שני ימים והרחוקים העושים שני ימים אינו אלל מספק שאין יודעין אס נתקדש ביום שלשים אס בשלשים ואחד והרי הן כשאר י"ט של גליות וצינה שנולה צוה מותרת צוה ממה נפשך דחד מינייהו חול: ולרב ושמואל קשיא

מסניתין. דקתני דחזר הדבר ליושנו: הא לן והא להו. לבני א"י שעושין יום אחד מותרת אצל לדידן בני גולה אסורה שהרי עדיין אנו עושין שני ימים ועודנו כבתחילה מפני אותה תקנה הראשונה לא מפני ספק הלכך הואיל ולא פסקו מאללנו משהתחלנו אין להקל ולומר אין מנהגנו זה מפני תקנה הראשונה אלל מפני הספק וצינה מותרת הא לא אמרינן דכיון דלל פסקה אותה תקנה מאללנו שנה אחת לעשות יום אחד עדיין צאיסורנו הראשונה עמדנו להיוסם כיוס*) ארוך: הוי **דבר שבמנין**. צינה זו נאסרת בקצון חכמים שנמנו וגמרו לעשותן שני ימים קדושה אחת אס לא בוא עדים לפני המנחה וכל העושין שני ימים מחמת כן עשו שמה לא בוא עדים לציט דין קודם המנחה: **לריך מנין אחר**. שימנו לך וימירוהו. ולקמן*) פריקין צינה מי אסמכא במנין והלל לא נמנו אלל על קבלת עדות ובהוהו חזר בו רבן יוחנן והתירו: **מאל אמינא לה**. דכל דבר הנאסר במנין לריך מנין אחר להתירו ואפילו אירע דבר שאתה יכול להורות צו היתר ולומר אין תקנת מנין הראשון עומדת כי הכא אפילו הכי אסור עד שימירוהו בפירוש בקצון חכמים: **לך אמור להס**. לקמן*) מפרש לה היכי יליף: **ואומר במשוך היוצל**. לקמן*) מפרש: **ומניא**. נמי דלריך מנין אחר להתירו: **כרס רבעי**. שאמרה תורה קדש הלולים (ויקרא יט) וגמרינן קדש קדש ממעשר שני דכתיב ביה קדש וכל מעשר הארץ מזרע הארץ מפרי העץ וגו' (שס מ) שלריך להעלות הפירות לירושלים או לפדותן ולהעלות הדמים לירושלים ותקנו חכמים במהלך יום אחד לכל זכ שלא יפדוהו אלל הפירות עצמן יעלס ויאכלס שס כדמפרש לקמן כדי לעטר שוקי ירושלים צפירות: **במורה לוד**. היינו בין לוד לירושלים בתוך מהלך יום דהא אמרינן לוד בתוך מהלך יום מן המערב נמאל מזרחה בין לוד לירושלים. כביד מוצרכין (זכרות דף לה). יש פלוגתא חד תני נטע רבעי וחד תני כרס רבעי: להפסיקו

היו נכוים שלשת ימים בלא למ"ד של שלשת ימים הייתי מוכיח שפיר דכי היכי דלריך להמיר משום דכתיב אל תגשו אל אשה וגו' דמשמע עולמית כי היכי דלסר להס קודם מתן תורה כתיב הכי שמע מינה גבי תשמיש לריך להמיר משום דכתיב אל תגשו אל אשה וגו' דמשמע עולמית כי היכי דלסר להס קודם מתן תורה שלשת ימים אצל חרמות שמימינן לזמן מכי עבר הזמן ממילא עבר ואין לריך היתר: ויעי' תוספות סנהדרין נט: ד"ה לכל דרכן:

ביצה פרק ראשון ביצה

ה. ונתקלקלו הלוים בשיר. צשיר של בין הערצים מיירי שאמרו שיר של חול שלא היו סבורים שיצאו עדים אותו יום ונהגו אותו יום חול וכשבאו לאחר המנחה נמאל שהוא קדש אצל אינו אומר צשיר של שחרית שאמרו של חול בתמיד של שחרית

ונתקלקלו הלוים בשיר. צשיר של בין הערצים מיירי שאמרו שיר של חול שלא היו סבורים שיצאו עדים אותו יום ונהגו אותו יום חול וכשבאו לאחר המנחה נמאל שהוא קדש אצל אינו אומר צשיר של שחרית שאמרו של חול בתמיד של שחרית שהרי אפילו בוא קודם הקרבת תמיד של שחרית היו אומרים שיר של חול כדלמרינן צר"ה (דף ל: ושס) לפי שרוב השנים לא היו ממהרין כל כך לצא והקשה ר' פרץ והאיכא לקלול גבי מוספין ואמאי לא חשו אלל על עבודת התמיד דכשבוא עדים מן המנחה ולמעלה כזר הקריצו התמיד א' וא"כ אינן יכולין להקריצ המוספין דכתיב והקטיר עליה חלצי השלמים ודרשינן (וימאל דף ג.) עליה השלס כל הקרבנות כולן שאין קרבן קרב לאחריה ותיך דלפילו לא בוא על לאחר הקרבת התמיד מכל מקום המוספין קרבינ דהיכא דלא אפשר שאני מידי דהוי אמוסר כפורים צע"פ שמיצי כפרתו לאחר הקרבת התמיד של בין הערצים ואוכל פסחו צערב והכי אמרינן צפ' תמיד נשחט (פסחים נט. ושס) ^א ועוד י"ל דלתי עשה דרכים ודחי עשה דהשלמה* משום דללים טפי דהכי אמרינן בתמיד נשחט (ג'י' שס) דלתי עשה דפסח דענוס כרת ודחי עשה דהשלמה דאינו ענוס כרת ויש מפרשי' דמעיקרא אייתו התמיד ומתנו אס לא יצאו עדים יחא תמיד ואס יצאו יחא מן המוספין ואח"כ יציאו את התמיד ושאר קרבנות ולא נהירא דליכא צהידא חס דלמרו שיר של חול עם תמיד של

בין הערצים: **הא לן והא להו**. פי' בקונטרס בני א"י שמקדשין החדש על פי הראייה ואין עושין אלל יום אחד ופעמים עושין שנים כשבוא עדים מן המנחה ולמעלה ואשתי בשביל תקנת רבן יוחנן בן זכאי ואין עושין אלל יום אחד אף כשבוא עדים מן המנחה ולמעלה ואפילו כשהיו עושין שני ימים כגון שלא בוא עדים הרי הוא מחמת ספק והרי הן שתי קדושות לפי שאין זה מחמת המנהג לפיכך היתה מותרת להן אצל לבני חוזה לארץ אסור שהרי עדיין הס עושין שני ימים כבתחילה ואס כן לא אשתי להן מפני התקנה הואיל והתחילו לעשות שני ימים ולא פסקו צשום פעס לעשות יום אחד עדיין הס עומדים צאיסורן להיותן כיוס ארוך דלא נימא דמחמת ספק הן עושין דאין יודעין אס בוא עדים אס לאו אלל מחמת המנהג הן עושין כיון דלא נשתנה להן המנהג וא"ת לר' יוסי דלמר צעירוצין (דף נט. ושס) גבי שני ימים של ר"ה נולדה צראשון אסורה בשני והא ר' יוסי צא"י הוה לאחר חורבן וא"כ שתי קדושות הן ואמאי צינה אסורה ואין לומר דהיינו קודם חורבן דהווי קדושה אחת דא"כ מאי נפקא מינה מאי דהוה הוה וכי תימא דהיינו לאחר חורבן והא דצינה אסורה היינו לבני בבל דלדידהו קדושה אחת הן זה אינו דר' יוסי מא"י ונקט מילתא בשביל בבל וי"ל דלעולם ר' יוסי מקודס חורבן קאמר ואין להקשות מאי דהוה הוה הואיל ואשמועינן פסק דגס עתה שיך לאחר חורבן לבני בבל:

כל דבר שבמנין צריך מנין אחר להתירו. יש שהיו רוצין לומר מכאן דלזותן חרמות שעושין לזמן עד פסח או עד זמן אחר דכי יגיע הזמן לריך מנין להמיר את החרס אע"פ שעבר הזמן דהא הרי הכא דהקצ"ה אסר להס תשמיש בשביל מתן תורה וממילא ידעינן דלאחר שלשה ימים דנתנה תורה דמותרינן ואעפ"כ המיר להס ולא היא* דהכא אין כאל שום זמן דקרא דהיו נכוים שלשת ימים וגו' (שמות יט) הזמינו עצמכם לדבר שיהיה לסוף שלשת ימים דאס כתיב

הוא לא תגשו אל אשה אל תגשו אל אשה וגו' דמשמע עולמית כי היכי דלסר להס קודם מתן תורה שלשת ימים אצל חרמות שמימינן לזמן מכי עבר הזמן ממילא עבר ואין לריך היתר: ויעי' תוספות סנהדרין נט: ד"ה לכל דרכן:

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש

ובקש